

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců Mgr. Ladislava Vaško a Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse ve věci

žalobkyně: **Brambory – Němec s. r. o.**, IČO: 06956866,
bytem X,
zastoupena JUDr. Ing. Pavlem Cinkem, LL.M., advokátem,
se sídlem Veleslavínova 363/33, 301 00 Plzeň,

proti

žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**,
sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 01 Praha 2,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 8. 2019, č. j. MPSV-2019/132646-421/1,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě u místně příslušného Městského soudu v Praze, který ji usnesením ze dne 14. 10. 2019, č. j. 11 Ad 14/2019-19, postoupil zdejšímu soudu, se žalobkyně prostřednictvím svého právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 7. 8. 2019, č. j. MPSV-2019/132646-421/1, kterým bylo zamítnuto její odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Ústí nad Labem (dále jen „úřad práce“) ze dne 30. 5. 2019, č. j. CVA-T-70/2019. Tímto rozhodnutím úřad práce vyslovil, že podle § 78a odst. 3, 4 a 8 písm. b) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“) se žalobkyni neposkytuje příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném trhu práce za 1. čtvrtletí roku 2019 (dále jen „příspěvek“), neboť její žádost o tento příspěvek byla podána po uplynutí zákonem stanovené lhůty. Žalobkyně se v žalobě současně domáhala toho, aby soud zrušil také zmíněné rozhodnutí úřadu práce a uložil žalovanému povinnost nahradit jí náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobkyně přiznala, že žádost o poskytnutí předmětného příspěvku podala až dne 9. 5. 2019, tedy po uplynutí zákonem stanovené lhůty k jejímu podání, avšak dne 27. 5. 2019 se dostavila k jednání na úřadu práce, kde uvedla, že ke zmeškání zákonné lhůty došlo proto, že její jediný jednatel Š. N. byl v rozhodném období hospitalizován a potýkal se se závažnými zdravotními problémy. Popsala, že hospitalizace trvala od 5. 4. 2019 do 15. 4. 2019, následně byl jednatel v domácí péči a byl odkázán na lůžko, proto nemohl žádost o příspěvek včas podat, k čemuž byl jako jediný oprávněn.
3. Podle žalobkyně žalovaný porušil její právo na spravedlivý proces a zatížil řízení vadou řízení, která v konečném důsledku vedla k vydání nepříznivého rozhodnutí, neboť nerozhodl o její žádosti o prominutí zmeškání lhůty, resp. tuto žádost dostatečně neposoudil. Žalobkyně dodala, že tuto žádost žalovaný, ačkoli má povinnost hodnotit každé podání podle jeho obsahu, vyhodnotil jako pouhé vyjádření, čímž porušil svou poučovací povinnost podle § 4 odst. 2 a 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Navíc v důsledku této vady podle žalobkyně nebyl spolehlivě zjištěn skutečný stav věci. Žalobkyně zdůraznila, že se žalovaný nevypořádal s jejími důkazy, které potvrzují, že z objektivních důvodů nemohla podat žádost včas, a postup žalovaného není dostatečně odůvodněn. Podle žalobkyně je proto žalobou napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.
4. Žalobkyně poznamenala, že ve správním řízení žádala o odstranění tvrdosti zákona, neboť se podle ní jednalo o výjimečný případ hodný zvláštního zřetele a je zapotřebí zkoumat důvody, které předcházely zmeškání lhůty, což žalovaný neučinil. Kdyby úřad práce lékařské zprávy řádně přezkoumal, nemohl by podle žalobkyně rozhodnout tak, jak rozhodl, neboť žalobkyně podala žádost bezodkladně po odpadnutí důvodů, které jí bránily ve včasné podání žádosti.
5. Správní orgány podle žalobkyně nezohlednily ani skutečnost, že nepřiznání příspěvku je pro ni zcela likvidační, neboť nebude mít dostatek prostředků pro výplatu mezd zaměstnancům. Žalobkyně uzavřela, že řízení předcházející vydání rozhodnutí správních orgánů v této věci trpí takovými skutkovými i právními vadami, které mají za následek jejich nezákonnost a nicotnost.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný ve svém vyjádření odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, neboť žalobní námitky jsou obdobné s odvolacími, s nimiž se žalovaný plně vypořádal. Jeho rozhodnutí obsahuje přezkoumatelnou úvahu, proč bylo odvolání zamítnuto a rozhodnutí úřadu práce potvrzeno, přičemž není povinností správního orgánu vypořádat Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

se s každou jednotlivou námitkou účastníka řízení; k tomu odkázal na nálezný Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 989/08. Podotkl, že podle § 78a odst. 4 zákona o zaměstnanosti měla žalobkyně doručit svou žádost na příslušný úřad práce nejpozději dne 30. 4. 2019, avšak doručila ji až dne 9. 5. 2019. Namítaná hospitalizace jednatele nemohla být podle žalovaného zohledněna, neboť žalobkyně si měla řádně zajistit splnění všech podmínek předpokládaných zákonem pro poskytnutí příspěvku, tudíž bylo jen na ní, aby doručila žádost úřadu práce včas či zajistila jinou odpovědnou osobu k včasnému podání žádosti. Žalovaný připomněl, že zákon o zaměstnanosti neumožňuje správnímu orgánu zohlednit důvody, pro které nebyla žádost včas podána, proto žalovaný tyto důvody v řízení blíže nezkoumal. Navíc podotkl, že hospitalizace jednatele skončila již v polovině dubna 2019, a žalobkyně tak měla dostatek času žádost podat nebo k jejímu podání pověřit jinou osobu. Žalovaný zdůraznil, že žalobkyně měla věnovat odeslání žádosti o příspěvek patřičnou pozornost i za situace, kdy uvnitř společnosti došlo k personálním změnám a účetní, která měla podání žádosti o příspěvek na starost, s ní ukončila spolupráci.

7. Podle žalovaného se v řízení nevyskytl žádný nestandardní postup ze strany úřadu práce a nedošlo k porušení správního řádu. Poznamenal, že žádost byla podána po uplynutí zákonné hmotněprávní lhůty, jejíž zmeškání nelze zásadně prominout, postup podle § 41 správního řádu není možný a zákon o zaměstnanosti možnost nápravy důsledku zmeškání lhůty k podání žádosti neupravuje. Žalovaný uvedl, že k námitce, že rozhodnutí o neposkytnutí příspěvku je pro žalobkyni likvidační, nelze přihlídnout. Tím spíše měla žalobkyně podle žalovaného důsledně dbát na to, aby všechny podmínky nároku na příspěvek splnila. Příspěvek navíc nemá řešit finanční situaci žadatele do budoucna, ale poskytuje se na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením formou částečné úhrady již vynaložených prostředků na mzdy nebo platy a dalších nákladů. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost.

Replika žalobkyně k vyjádření žalovaného

8. Žalobkyně v replice ze dne 2. 1. 2020 odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 Azs 13/2015 a zopakovala, že žádost o poskytnutí příspěvku sice podala až po uplynutí zákonné lhůty, nicméně dne 27. 5. 2019 sdělila žalovanému důvody, proč lhůtu zmeškala. Předpokládala, že se žalovaný s těmito důvody vypořádá a zmeškání lhůty promine podle § 41 správního řádu, což však neučinil. Trvala na tom, že hospitalizace jediné osoby oprávněně podat za žalobkyni žádost o příspěvek, je závažným důvodem, který nastal bez jejího zavinění. Podle žalobkyně ji měl žalovaný v návaznosti na § 4 odst. 2 a 4 správního řádu poučit o tom, co je třeba upřesnit či doplnit, aby o její žádosti o prominutí zmeškání úkonu mohl rozhodnout. Žalobkyně rovněž odkázala na § 37 odst. 1 správního řádu, podle kterého se podání posuzuje podle svého skutečného obsahu, bez ohledu na to, jak je označeno, a na § 37 odst. 4 správního řádu, který umožňuje podání činit ústně do protokolu, a to i během jednání. Připomněla, že žádost o prominutí zmeškání lhůty doplnila o lékařské zprávy, které ji jednoznačně podporovaly. Uzavřela, že porušením poučovací povinnosti žalovaný zatížil řízení vadou, která v konečném důsledku vedla k vydání nepříznivého rozhodnutí.

Posouzení věci soudem

9. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobkyně ani žalovaný

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

soudu nesdělili do dvou týdnů od doručení příslušné výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byli ve výzvě výslovně poučeni, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.

10. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věte druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věte první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
11. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Soud se nejprve zabýval námitkou, že žalobou napadené rozhodnutí i rozhodnutí úřadu práce jsou nicotná. Podle § 77 odst. 1 správního řádu platí, že *„[n]icotné je rozhodnutí, k jehož vydání nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný; to neplatí, pokud je vydal správní orgán nadřízený věcně příslušnému správnímu orgánu. Nicotné je dále rozhodnutí, které trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, anebo jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu.“*
13. V daném případě byl k vydání rozhodnutí o nepřiznání příspěvku podle § 78a odst. 8 zákona o zaměstnanosti věcně příslušným úřad práce. Věcná příslušnost žalovaného k rozhodnutí o odvolání v této věci vychází z § 89 odst. 1 správního řádu, neboť žalovaný je ve vztahu k úřadu práce nejbližší nadřízeným správním orgánem. Oba správní orgány tedy byly věcně příslušnými k vydání svých rozhodnutí. V žalobou napadeném rozhodnutí ani v rozhodnutí úřadu práce soud nezjistil vady, které by je činily zjevně vnitřně rozpornými nebo právně či fakticky neuskutečnitelnými, ani vady, pro které by vůbec nebylo možné tato rozhodnutí považovat za rozhodnutí správního orgánu. Obě rozhodnutí mají všechny náležitosti rozhodnutí vyžadované správním řádem, jsou logicky odůvodněna a netrpí ani jinými vadami, které by je činily nicotnými. Proto soud tuto námitku žalobkyně neshledal důvodnou.
14. K žalobkyní tvrzené nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí soud uvádí, že podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že *„[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“* (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, všechny dostupné na www.nssoud.cz). Těmto požadavkům na odůvodnění rozhodnutí žalovaný v projednávané věci podle názoru zdejšího soudu dostál, neboť ve svém rozhodnutí srozumitelně popsal, z jakých skutkových a právních okolností vycházel, jakými úvahami byl při svém rozhodování veden a proč žalobkyni nevyhověl.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

15. Odvolací argumentací týkající se důvodů pozdního podání žádosti o příspěvek se žalovaný zabýval na straně 3 napadeného rozhodnutí, kde vysvětlil, že mu zákon o zaměstnanosti neumožňuje zohlednit důvody, proč nebyla žádost podána včas, a dodal, že žalobkyně měla věnovat odeslání žádosti patřičnou pozornost a že hospitalizace jejího jednatele skončila v polovině dubna 2019, tudíž žalobkyně měla ještě dostatek času žádost podat či k jejímu podání pověřit jinou osobu. Žalovaný rovněž připomněl, že bylo na žalobkyni, aby si včas zajistila vše, co je potřebné pro vyhovění žádosti, a uzavřel, že žalobkyně si musela být všech podmínek nároku na daný příspěvek dobře vědoma, neboť – jak sama uvedla – o příspěvek žádala opakovaně. Dále žalovaný reagoval na žádost žalobkyně o zmírnění tvrdosti zákona s tím, že mu zákon o zaměstnanosti neumožňuje prominout podmínku podání žádosti ve lhůtě, a potvrdil správnost postupu úřadu práce, který nepovažoval podání žalobkyně ze dne 27. 5. 2019 za žádost ve smyslu § 41 správního řádu.
16. Popsané odůvodnění pokládá soud za zcela dostačující a dodává, že s ohledem na předestřený právní názor žalovaného nebylo jeho povinností se jakkoli blíže zabývat důkazy, které žalobkyně předložila k prokázání svého tvrzení o existenci objektivních důvodů, které jí údajně bránily podat žádost o příspěvek včas. Z napadeného rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že žalovaný vzal žalobkyni předložené důkazy v potaz, když upozornil na skutečnost, že hospitalizace jejího jednatele skončila v polovině dubna 2019, a potvrdil správnost závěrů úřadu práce, který mimo jiné konstatoval, že podle ambulantní zprávy ze dne 18. 4. 2019 se jednatel žalobkyně cítí dobře a že žalobkyně měla možnost žádost podat v řádné lhůtě v době od 16. 4. 2019 do 30. 4. 2019. Soud proto dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je odůvodněno dostatečně a plně v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu, tedy je přezkoumatelné.
17. Dále se soud zaměřil na námitku žalobkyně, že úřad práce ani žalovaný nerozhodli o její žádosti o prominutí zmeškání lhůty. V této souvislosti soud předesílá, že žalobkyně podala žádost o příspěvek podle § 78a zákona o zaměstnanosti za první čtvrtletí roku 2019, tudíž tuto žádost měla uplatnit nejpozději do 30. 4. 2019, což však neučinila.
18. Podle § 41 odst. 1 správního řádu platí, že *„[n]avrácením v předešlý stav se rozumí prominutí zmeškání úkonu, který je třeba provést nejpozději při ústním jednání nebo v určité lhůtě, nebo povolení zpětvzetí nebo změny obsahu podání, kterou by jinak nebylo možno učinit.“* Z odstavce 2 téhož ustanovení plyne, že *„[p]ožádat o prominutí zmeškání úkonu účastník může do 15 dnů ode dne, kdy pominula překážka, která podateli bránila úkon učinit. S požádáním je třeba spojit zmeškaný úkon, jinak se jím správní orgán nezabývá. Zmeškání úkonu nelze prominout, jestliže ode dne, kdy měl být úkon učiněn, uplynul jeden rok.“* Podle § 41 odst. 4 správního řádu platí, že *„[s]právní orgán promine zmeškání úkonu, prokáže-li podatel, že překážkou byly závažné důvody, které nastaly bez jeho zavinění.“*
19. V daném případě podala žalobkyně žádost o příspěvek dne 9. 5. 2019 a následně až dne 27. 5. 2019 při jednání úřadu práce za účelem seznámení se s podklady pro rozhodnutí předložila úřadu práce písemnou žádost o prominutí zmeškání lhůty. Podle shora uvedených zákonných ustanovení lze žádost o prominutí zmeškání lhůty uplatnit do patnácti dnů ode dne, kdy pominula překážka, která účastníku bránila zmeškaný úkon učinit, přičemž vždy je třeba se žádostí o prominutí zmeškání lhůty spojit i zmeškaný úkon. V tomto případě však žalobkyně postupovala zcela opačně, když nejprve podala žádost o příspěvek a až následně, tedy dodatečně, požádala o prominutí zmeškání lhůty. Soud připomíná, že institut prominutí zmeškání lhůty představuje významný zásah do právní jistoty, tudíž je nezbytně třeba striktně dodržovat podmínky, které zákon pro jeho

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

užití stanoví. Žalobkyní uplatněná žádost o prominutí zmeškání lhůty však podmínky § 41 odst. 2 správního řádu nesplňovala, neboť nebyla podána společně se zmeškaným úkonem. Již jen z tohoto důvodu nemohlo být žádosti žalobkyně o prominutí zmeškání lhůty vyhověno.

20. Žalobkyně se mýlí, pokud se domnívá, že správní orgány zatížily řízení vadou, když o její žádosti o prominutí zmeškání lhůty nerozhodly. Soud zdůrazňuje, že podle § 41 odst. 2 správního řádu musí podatel současně s podáním žádosti o prominutí zmeškání lhůty učinit i zmeškaný úkon. Zákon výslovně uvádí, že *s požádáním je třeba spojit zmeškaný úkon, jinak se jím správní orgán nezabývá*. To žalobkyně v projednávané věci neučinila, neboť žádost o prominutí zmeškání lhůty uplatnila samostatně více než patnáct dnů poté, kdy podala vlastní žádost o příspěvek (tj. učinila zmeškaný úkon). Správní orgány tak podle názoru soudu neměly povinnost se předmětnou žádostí o prominutí zmeškání lhůty zabývat, když s ní zmeškaný úkon nebyl spojen.
21. Vychází z toho, že žalobkyně podala žádost o příspěvek dne 9. 5. 2019, soud konstatuje, že nejpozději v tento den zjevně odpadla překážka, která žalobkyni bránila v podání žádosti o příspěvek. Pokud by tedy soud připustil možnost podání žádosti o prominutí zmeškání lhůty až dodatečně po realizaci zmeškaného úkonu, poslední den zákonné patnáctidenní lhůty, kdy mohla žalobkyně požádat o prominutí zmeškání lhůty, by připadl na pátek 24. 5. 2019. To znamená, že žalobkyně uplatnila svou žádost o prominutí zmeškání lhůty opožděně, neboť tak učinila až v pondělí 27. 5. 2019. Také z tohoto důvodu nebylo možné předmětné žádosti vyhovět.
22. Tímto způsobem uplatněnou žádost o prominutí zmeškání lhůty, tj. více než patnáct dnů po učinění zmeškaného úkonu, nikoli společně s ním, a navíc opožděně, pokládá soud za účelovou snahu napravit procesní pochybení žalobkyně, která však s ohledem na citovaná ustanovení správního řádu nemohla mít šanci na úspěch. S ohledem na shora uvedené soud uzavírá, že nedošlo k porušení § 41 odst. 2 správního řádu a správní orgány se žádosti žalobkyně o prominutí zmeškání lhůty věnovaly naprosto dostatečně. Námitku žalobkyně, že správní řízení bylo zatíženo vadou, která ve svém důsledku vedla k vydání nepříznivého rozhodnutí a způsobila nezákonnost napadeného rozhodnutí, shledal soud zcela nedůvodnou.
23. V postupu správních orgánů nespátřuje soud ani porušení žalobkyní namítané povinnosti správních orgánů posuzovat každé podání podle jeho obsahu (§ 37 odst. 2 správního řádu) a poučovací povinnosti (§ 4 odst. 2 a 4 správního řádu). Za situace, kdy žalobkyně podala svou žádost o prominutí zmeškání lhůty opožděně a ani s ní nespojila zmeškaný úkon, nebylo povinností správních orgánů ji v této souvislosti o čemkoli poučovat, neboť se jednalo o takové nedostatky předmětné žádosti, které by žalobkyně nemohla napravit ani po případném poučení. Soud proto uzavírá, že nedošlo ani k namítanému porušení práva žalobkyně na spravedlivý proces.
24. Nad rámec výše uvedeného zdejší soud dále poukazuje na žalobkyní zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2015, č. j. 7 Azs 13/2015-28, publ. pod č. 3215/2015 Sb. NSS, dostupný na www.nssoud.cz, podle kterého „... je závažnost důvodu nutno posuzovat podle okolností konkrétního případu. Tyto závažné důvody, které představují překážku, která bránila účastníkovi řízení učinit zmeškaný úkon, musí být objektivní povahy (srov. Vedral, J. Správní řád: komentář. 2. vyd. Praha: Bova Polygon, 2012, s. 458). Mezi tyto důvody nepochybně může patřit nepříznivý zdravotní stav účastníka řízení. I tento důvod, jako

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

ostatně každý jiný, však může vést k prominutí zmeškání jen tehdy, pokud brání v učinění úkonu.“ S tímto názorem se zdejší soud plně ztotožňuje.

25. Ačkoli v projednávané věci není pochybností o tom, že jednatel žalobkyně byl v období od 5. 4. 2019 do 15. 4. 2019 hospitalizován, soud připomíná, že sám jednatel následně dne 18. 4. 2019 při kontrole uvedl, že se cítí dobře (srov. lékařské zprávy předložené žalobkyní dne 27. 5. 2019). Soud současně zdůrazňuje, že žalobkyně ve správním řízení neprokázala, a ani netvrdila, že v době od 16. 4. 2019 jejímu jednateři zdravotní stav skutečně bránil podat žádost nebo že by byl jeho zdravotní stav takový, že by nebyl schopen zajistit provedení tohoto úkonu prostřednictvím jiné osoby. Na tomto místě soud poznamenává, že žalobkyně nakonec k jednání na úřadu práce zmocnila třetí osobu (I. K.), což nepochybně mohla učinit již v dubnu 2019. Vztahy žalobkyně s její účetní ani vnitrofiremní poměry nejsou podle názoru soudu podstatné, neboť žalobkyně, která o předmětný příspěvek zjevně nežádala poprvé (např. v žádosti ze dne 27. 5. 2019 žalobkyně argumentuje ukončením spolupráce s osobou, která pro ni tyto žádosti řešila a vyřizovala), si měla být vědoma svých povinností s tím souvisejících a své interní záležitosti i vztahy s účetní řešit tak, aby byla schopna dodržet zákonem jasně stanovenou lhůtu pro podání předmětné žádosti. Žalobkyně ostatně své tvrzení, že u ní došlo k personálním změnám a osoba, která tyto žádosti zpracovávala, s ní ukončila spolupráci, nikterak neprokázala. Soud proto dospěl k závěru, že u žalobkyně nebyly dány závažné důvody, které by jí objektivně skutečně bránily podat žádost o příspěvek řádně a včas. Námitku žalobkyně, že nebylo možné učinit podání žádosti v řádném termínu, a to ze závažných důvodů, vyhodnotil soud jako zcela nedůvodnou.
26. Podle § 78a odst. 4 věty první zákona o zaměstnanosti platí, že *„[p]říspěvek se poskytuje čtvrtletně zpětně na základě písemné žádosti zaměstnavatele, která musí být krajské pobočce Úřadu práce doručena nejpozději do konce kalendářního měsíce následujícího po uplynutí příslušného kalendářního čtvrtletí.“*
27. V dané věci žalobkyně podala dne 9. 5. 2019 úřadu práce žádost o příspěvek za 1. čtvrtletí roku 2019. Tato žádost měla být v souladu s § 78a odst. 4 větou první zákona o zaměstnanosti uplatněna nejpozději dne 30. 4. 2019. Soud poznamenává, že na samotné žádosti je uvedeno datum vyhotovení 15. 4. 2019, na další části žádosti, jakož i na jmenném seznamu zaměstnanců se zdravotním postižením, je uvedeno datum vyhotovení 25. 4. 2019, nicméně podána byla až dne 9. 5. 2019, tudíž opožděně. Z dat uvedených v žádosti o příspěvek podle názoru soudu plyne, že žalobkyni nic nebránilo nejpozději dne 25. 4. 2019 žádost zaslat příslušnému úřadu práce, zejména za situace, kdy jednatel žalobkyně na kontrole u lékaře dne 18. 4. 2019 uvedl, že se cítí dobře, a žalobkyně navíc disponuje datovou schránkou, prostřednictvím které žádost podala. Soud proto uzavírá, že žádost žalobkyně o předmětný příspěvek byla oprávněně vyhodnocena jako opožděná, když současně nebylo možné zmeškání lhůty prominout. V tomto ohledu byl skutečný stav věci zjištěn naprosto dostatečně, a příslušná žalobní námitka proto není důvodná.
28. Poukazuje-li žalobkyně na to, že ve správním řízení žádala o odstranění tvrdosti zákona, soud podotýká, že podle § 78a odst. 15 a 16 zákona o zaměstnanosti lze odstranit případnou tvrdost zákona jen ve vztahu k nesplnění podmínky uvedené v odstavci 4 písm. b) téhož ustanovení, tj. ve vztahu k nedoplatkům žadatele. Žalovaný tudíž v napadeném rozhodnutí zcela správně konstatoval, že zákon o zaměstnanosti neumožňuje prominout nesplnění podmínky podání žádosti v zákonem stanovené lhůtě.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

29. K námitce žalobkyně, že správní orgány nezohlednily, že by pro ni případné nepřiznání příspěvku mohlo mít likvidační důsledky, soud uvádí, že žalovaný se s touto námitkou vypořádal na straně 3 žalobou napadeného rozhodnutí. Soud se ztotožňuje s žalovaným v tom, že příspěvek nemá řešit finanční situaci žadatele do budoucna, ale poskytuje se na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením formou částečné úhrady již vynaložených prostředků na mzdy nebo platy a dalších nákladů. Nadto soud poznamenává, že nárok na tento příspěvek vzniká pouze za splnění všech zákonných podmínek, přičemž zákonnou podmínkou je i včasné podání žádosti v zákonem stanovené lhůtě, což však žalobkyně neučinila, ačkoli tak podle názoru soudu učinit mohla. Případné negativní finanční dopady související s neposkytnutím příspěvku tak zapříčinila sama žalobkyně pozdním podáním žádosti.
30. S ohledem na výše uvedené soud vyhodnotil žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
31. Soud v souladu s § 52 odst. 1 s. ř. s. pro nadbytečnost neprovedl žalobkyní navržené dokazování, neboť všechny relevantní skutečnosti byly řádně zdokumentovány ve správním spisu, jímž se ve správním soudnictví dokazování neprovádí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, publ. pod č. 2383/2011 Sb. NSS, dostupný na www.nssoud.cz).
32. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Ústí nad Labem 12. října 2020

Mgr. Václav Trajer, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)